

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΡΧΗ

Κύκλος Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ
(αναφορές υπ' αρ. πρωτ. 20169/19.12.2005 & 60/3.1.2006)

ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΗ

Βοηθός Συνήγορος του Πολίτη:
Χειριστής:

Ανδρέας Τάκης
Μιχάλης Τσαπόγας

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006

Με αφορμή αναφορές γονέων για ζητήματα ληξιαρχικής εγγραφής ονόματος, ο Συνήγορος του Πολίτη διαπίστωσε συχνή σύγχυση μεταξύ ονοματοδοσίας και βάπτισης στην τρέχουσα πρακτική των αρμοδίων υπηρεσιών, τριάντα χρόνια μετά την πλήρη διάκριση μεταξύ των δύο διαδικασιών στην οποία είχε προβεί ο νόμος 344/1976.

Διαπιστώνοντας ότι η πρακτική αυτή ενίοτε προξενεί φαινόμενα παραβίασης της θρησκευτικής ελευθερίας ή του δικαιώματος γονικής μέριμνας, ο Συνήγορος του Πολίτη συνέστησε στο Υπουργείο Εσωτερικών την παροχή οδηγιών προς τα Ληξιαρχεία, προκειμένου να καταστούν σαφείς: (α) η **διάκριση μεταξύ βάπτισης και ονοματοδοσίας και οι έννομες προϋποθέσεις αμφοτέρων**, (β) η **υποχρέωση ονοματοδοσίας ανεξάρτητα από τυχόν προηγηθείσα βάπτιση**, και (γ) η **έλλειψη νομικής ισχύος του «βαπτιστικού ονόματος»** εφ' όσον αυτό καταχωρίσθηκε χωρίς να έχουν τηρηθεί οι νόμιμες προϋποθέσεις ονοματοδοσίας.

Ανταποκρινόμενο, το Υπουργείο Εσωτερικών παρήγγειλε γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κατόπιν αυτής απέστειλε σχετικές οδηγίες στα Ληξιαρχεία που είχαν εμπλακεί στις συγκεκριμένες ατομικές περιπτώσεις, χωρίς, ωστόσο, να εκδώσει γενική εγκύκλιο όπως είχε προτείνει ο Συνήγορος του Πολίτη.

Α. Ληξιαρχική εγγραφή βάπτισης (αντί ονοματοδοσίας)
ως αποκάλυψη θρησκευτικών πεποιθήσεων:
έγγραφο Συνηγόρου του Πολίτη υπ' αρ. πρωτ. 20169.05.2.1/16.1.2006
προς το Ληξιαρχείο Αμαρουσίου

Ο Συνήγορος του Πολίτη, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του σύμφωνα με τα άρθρα 3 & 4 ν. 3094/2003, εξετάζει την από 19.12.2005 αναφορά (αρ. πρωτ. 20169) του κ. ***. Από την αναφορά προκύπτει ότι ο κ. *** προσήλθε στην υπηρεσία σας για να προβεί σε πράξη ονοματοδοσίας του γιού του, προσκομίζοντας σχετική εξουσιοδότηση της συζύγου του η οποία είχε επικυρωθεί από Κέντρο Εξυπηρέτησης Πολιτών μόλις προ 15 ημερών, φέρεται όμως να έλαβε την απάντηση, ότι η εν λόγω εξουσιοδότηση έχει ισχύ μόνο 2 ημερών οπότε δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Η άποψη αυτή της ληξιαρχου φέρεται να μην κλονίσθηκε ούτε καν μετά από προφορική διαβεβαίωση, εκ μέρους του Κ.Ε.Π., ότι η προβλεπόμενη ισχύς ανέρχεται σε 45 ημέρες. Όταν κατά τη διάρκεια της σχετικής συζήτησης ο κ. *** ανέφερε ότι ο γιός του είχε ήδη βαπτισθεί, η ληξιαρχος φέρεται να τον πληροφόρησε ότι συνεπώς δεν πρέπει να προβεί σε ονοματοδοσία, αλλά να δηλώσει τη βάπτιση. Έτσι, ο κ. *** αναγκάσθηκε να ζητήσει, αντί ονοματοδοσίας, ληξιαρχική καταχώριση βάπτισης, και ταυτόχρονα ζήτησε έγγραφη αιτιολόγηση των ανωτέρω. Απαντώντας, το Ληξιαρχείο (έγγραφο υπ' αρ. πρωτ. ***/14.11.2005) αναφέρει ότι η μεν «*ισχύς της εξουσιοδότησης κρίνεται κατά περίπτωση από την υπηρεσία*», η δε εν τω μεταξύ καταχωρισθείσα βάπτιση καθιστά «*άνευ αντικειμένου*» το όλο ζήτημα.

Η απάντηση αυτή καταλείπει νομικά και πραγματολογικά κενά: ως προς την ισχύ της εξουσιοδότησης, επισημαίνεται ότι η δυνατότητα της διοίκησης να κρίνει «κατά περίπτωση» θα μπορούσε ν' αφορά μόνον ενδεχόμενες αμφιβολίες ως προς τη γνησιότητα του εγγράφου, αλλά δεν είναι δυνατό να επιτρέψει τον κατά το δοκούν υπολογισμό της διάρκειας ισχύος αυτού, αφ' ης στιγμής η οικεία διάταξη (άρθρο 25 ν. 344/76: «ή του ενός από αυτούς εφόσον έχει έγγραφη εξουσιοδότηση του άλλου, θεωρημένη για το γνήσιο της υπογραφής από δημόσια, δημοτική ή κοινοτική αρχή») δεν ορίζει ειδική διάρκεια ισχύος.

Ως προς την προβολή της δυνατότητας (πολλώ μάλλον της υποχρέωσης) για καταχώριση βάπτισης αντί ονοματοδοσίας, επισημαίνεται ότι κατ' άρθρα 25-26 ν. 344/76 όπως αντικαταστάθηκαν με τα άρθρα 15 ν. 1438/84 & 26 παρ. 8 ν. 2130/93, οι δύο αυτές ληξιαρχικές καταχωρίσεις είναι εντελώς ανεξάρτητες και άσχετες μεταξύ τους. **Η ονοματοδοσία αποτελεί την αποκλειστική διαδικασία κτήσης ονόματος νεογνού, απαιτείται ακόμη και επί ήδη δηλωθείσης (ή ταυτοχρόνως δηλουμένης) βαπτίσεως, και προϋποθέτει σε κάθε περίπτωση εξουσιοδότηση του απόντος γονέως. Αντίθετα, η καταχώριση βάπτισης έχει ως αποκλειστικό αποτέλεσμα την αναγραφή θρησκευματος και ουδόλως επιδρά στο ήδη δηλωθέν (ή ταυτοχρόνως δηλούμενο) όνομα, ενώ πράγματι μπορεί να γίνει χωρίς εξουσιοδότηση γονέως ή ακόμη και με πρωτοβουλία άλλων προσώπων απεριθωμένων στο άρθρο 26 παρ. 2 ν. 344/76. Η εκδοχή, ότι σε ονοματοδοσία προβαίνουν μόνον όσοι δεν τελούν βάπτισή (όπως, μάλιστα, φέρεται ν' αναγράφεται σε σχετικό έντυπο της υπηρεσίας σας), ή ότι επί τελεσθείσης βαπτίσεως παρέλκει η ονοματοδοσία (όπως φέρεται να λέχθηκε στον κ. ***), όχι μόνο δεν παρίσταται σύμφωνη προς τις ανωτέρω διατάξεις, αλλ' επί πλέον έχει ως αποτέλεσμα τον καταναγκασμό πολιτών σε ακούσια ληξιαρχική καταγραφή θρησκευματος, δηλαδή ένα ενδεχόμενο σαφώς αντίθετο στο Σύνταγμα (αποφάσεις 2279-2286/2001 Συμβουλίου Επικρατείας: «η ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης περιλαμβάνει και το δικαίωμα του ατόμου να μην αποκαλύπτει το θρήσκευμα που ακολουθεί ... κανένας δεν μπορεί να εξαναγκασθεί με οποιονδήποτε τρόπο να αποκαλύψει είτε αμέσως είτε εμμέσως, το θρήσκευμα ή τις θρησκευτικές εν γένει πεποιθήσεις του, υποχρεούμενος σε πράξεις ή παραλείψεις από τις οποίες θα τεκμαίρεται η ύπαρξη ή η ανυπαρξία τους, και καμία κρατική αρχή ή κρατικό όργανο δεν επιτρέπεται να επεμβαίνουν στον απαραβίαστο χώρο αυτό της συνείδησης του ατόμου και να αναζητούν το θρησκευτικό του φρόνημα, πολύ δε περισσότερο να επιβάλλουν την εξωτερικήυση των όποιων πεποιθήσεων του ατόμου αναφορικά με το θείο»).**

Εν όψει των ανωτέρω, αν ένας γονεύς, κατ' αρχήν προτιθέμενος να προβεί μόνο σε ονοματοδοσία του τέκνου του, εξαναγκασθεί (διά της μη νόμιμης προβολής διοικητικών προσκομμάτων ή **διά της παροχής μη ακριβών πληροφοριών ως προς τη νομική φύση των επίμαχων ληξιαρχικών εγγραφών**) να προβεί, τελικώς, σε δήλωση βάπτισης, δικαιούται να εγκαλέσει τη διοίκηση για παραβίαση συνταγματικού του δικαιώματος και ν' αξιώσει επαναφορά των πραγμάτων στη νόμιμη κατάσταση αυτών βάσει της αρχικής του επιθυμίας, ήτοι καταχώριση ονοματοδοσίας και διαγραφή της δήλωσης βάπτισης. Το γεγονός ότι, σήμερα, η ληξιαρχική εγγραφή ονόματος του παιδιού έχει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο συντελεσθεί, δεν σημαίνει ότι το ζήτημα έχει καταστεί «άνευ αντικειμένου», καθ' όσον η διοίκηση δεν είναι δυνατό, προς στήριξη ισχυρισμού περί αδυναμίας περαιτέρω ενεργειών της, να επικαλείται καταστάσεις τις οποίες η ίδια παρανόμως προκάλεσε.

B. Ληξιαρχική εγγραφή βάπτισης (αντί ονοματοδοσίας)
ως παραβίαση του δικαιώματος γονικής μέριμνας:
έγγραφο Συνηγόρου του Πολίτη υπ' αρ. πρωτ. 60.06.2.2/20.2.2006
προς το Υπουργείο Εσωτερικών

Ο Συνήγορος του Πολίτη, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του σύμφωνα με τα άρθρα 3 & 4 ν. 3094/2003, εξετάζει την από 3.1.2006 αναφορά (αρ. πρωτ. 60) της κ. ***. Από την αναφορά προκύπτει ότι η κ. ***, διαζευγμένη, έχει αναλάβει βάσει δικαστικής αποφάσεως την επιμέλεια του προσώπου του ανήλικου γιού της, πλην όμως ο πρώην σύζυγός της, εν αγνοία της, προέβη στη βάπτισή του παιδιού και στη συνέχεια δήλωσε τη βάπτισή στο Ληξιαρχείο Καρδίτσας. Το εν λόγω Ληξιαρχείο, εκτός από αυτή καθ' εαυτήν τη βάπτισή, φέρεται να καταχώρισε ως όνομα του παιδιού, στο περιθώριο της ληξιαρχικής πράξης γέννησης, το όνομα το οποίο αναφερόταν στη δήλωση βάπτισής, χωρίς, όμως, σε τούτο να συναινεί η μητέρα του.

Σύμφωνα με τα άρθρα 25-26 ν. 344/76 όπως αντικαταστάθηκαν με τα άρθρα 15 ν. 1438/84 & 26 παρ. 8 ν. 2130/93, οι ληξιαρχικές καταχωρίσεις ονοματοδοσίας και βάπτισής είναι εντελώς ανεξάρτητες και άσχετες μεταξύ τους. Η ονοματοδοσία αποτελεί την αποκλειστική διαδικασία κτήσης ονόματος νεογνού, απαιτείται ακόμη και επί ήδη δηλωθείσης ή ταυτοχρόνως δηλούμενης βαπτίσεως, και προϋποθέτει σε κάθε περίπτωση εξουσιοδότηση του απόντος γονέως («το όνομα του νεογνού καταχωρίζεται ... ύστερα από δήλωση των γονέων του που ασκούν τη γονική μέριμνα ή του ενός από αυτούς εφόσον έχει έγγραφη εξουσιοδότηση του άλλου, θεωρημένη για το γνήσιο της υπογραφής. ... Αν ο ένας από τους γονείς δεν υπάρχει ή δεν έχει τη γονική μέριμνα, η δήλωση του ονόματος γίνεται από τον άλλο γονέα»). Αντίθετα, η καταχώριση βάπτισής έχει ως αποκλειστικό αποτέλεσμα την αναγραφή θρησκευάτος και ουδόλως επιδρά στο ήδη δηλωθέν ή ταυτοχρόνως δηλούμενο όνομα, ενώ μπορεί να γίνει χωρίς εξουσιοδότηση του απόντος γονέως ή ακόμη και με πρωτοβουλία άλλων προσώπων («η βάπτισή καταχωρίζεται εις το περιθώριον της ληξιαρχικής πράξεως γεννήσεως ... επί τη προσαγωγή δηλώσεως του τελέσαντος ή συμπράξαντος εις την ιεροπραξίαν θρησκευτικού λειτουργού. ... Υπόχρεοι προς δήλωσιν της βαπτίσεως είναι ο βαπτισθείς, ... ο πατήρ ή η μήτηρ ..., ο ανάδοχος και οι συγγενείς εξ αίματος του βαπτισθέντος μέχρι και του τρίτου βαθμού. ... Η σημειούμενη βάπτισή περιλαμβάνει την χρονολογίαν της βαπτίσεως, το εις το νεογνόν τυχόν δοθέν όνομα, το όνομα και επώνυμον του δηλούντος, του αναδόχου, του ιερέως ...»). Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει σαφώς ότι οι δύο αυτές πράξεις είναι τελείως ξεχωριστές μεταξύ τους, οπότε, ακόμη και αν ενίοτε τυχαίνει στην πράξη να συνενώνονται (ταυτόχρονη δήλωση ονοματοδοσίας και βάπτισής από τους γονείς, ταυτόχρονη εγγραφή από τον ληξίαρχο), το κύρος κάθε μιάς απ' αυτές προϋποθέτει τη συνδρομή των ξεχωριστών ελάχιστων όρων νομιμότητας που προβλέπονται από την οικεία διάταξη. Έτσι, ακριβώς όπως μιά δήλωση ονοματοδοσίας δεν είναι δυνατό να εκληφθεί και ως δήλωση «βάπτισής» αν δεν συνοδεύεται από βεβαίωση θρησκευτικού λειτουργού, έτσι και μιά δήλωση βάπτισής δεν είναι δυνατό να εκληφθεί και ως δήλωση «ονοματοδοσίας» αν δεν συνοπογράφεται από αμφοτέρους τους γονείς ή δεν συνοδεύεται από εξουσιοδότηση του απόντος γονέως, καθ' όσον η επιλογή ονόματος ανάγεται στον πυρήνα της γονικής μέριμνας, ήτοι αποτελεί δικαίωμα αμφοτέρων των γονέων ανεξάρτητα από ενδεχόμενη ανάθεση της επιμέλειας του προσώπου σε έναν εξ αυτών (απόφαση 1321/92 Αρείου Πάγου). Το γεγονός ότι ο νόμος,

στην περιγραφή του περιεχομένου της δήλωσης βάπτισης, συμπεριλαμβάνει και «*το εις το νεογνόν τυχόν δοθέν όνομα*», **δεν ιδρύει εναλλακτική διαδικασία ονοματοδοσίας ξεχωριστή από την κανονική**, καθ' όσον, όπως ήδη από μακρού (απόφαση 240/75 Ολομέλειας Αρείου Πάγου) και αδιαλείπτως δέχεται η νομολογία, **η λήψη ονόματος δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο της βάπτισης**. Ενδεχόμενη ληξιαρχική εγγραφή ονόματος ερήμην ενός εκ των γονέων, θα μπορούσε να οφείλεται είτε σε παράλειψη του ληξιάρχου να ελέγξει τη συνδρομή των νομίμων προϋποθέσεων ονοματοδοσίας κατά τα ανωτέρω, είτε σε προσκόμιση πλαστής εξουσιοδότησης εκ μέρους του δηλώσαντος γονέως.

Στην προκείμενη περίπτωση, αν θεωρηθεί ότι η επισυμβάσα εγγραφή στο περιθώριο της ληξιαρχικής πράξης αποτελεί ήδη τετελεσμένη καταχώριση ονόματος, τότε, ανεξάρτητα από τον νόμιμο ή παράνομο χαρακτήρα αυτής και τις τυχόν εξ αυτού συνέπειες, η μεταβολή αυτού του ονόματος δεν θα ήταν δυνατό να επέλθει διά της διοικητικής οδού, παρά μόνο με δικαστική απόφαση κατόπιν πρωτοβουλίας του αγνοηθέντος γονέως (άρθρο 14 παρ. 1 ν. 344/76, απόφαση 99/85 Ολομέλειας Αρείου Πάγου). Τούτο, ωστόσο, δεν παρίσταται βέβαιο: αφ' ης στιγμής στη συγκεκριμένη ληξιαρχική πράξη δεν φαίνεται καν να έχει καταχωρισθεί ρητώς ονοματοδοσία, παρά μόνο βάπτιση συνοδευόμενη από «*το εις το νεογνόν τυχόν δοθέν όνομα*» κατ' άρθρον 26 παρ. 3 ν. 344/76, κάλλιστα θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι, κατά νομική ακριβολογία, δεν έχει καν λάβει χώραν καταχώριση ονόματος (αφού δεν τηρήθηκαν οι όροι του άρθρου 25 ν. 344/76), οπότε αυτή παραμένει ανά πάσα στιγμή δυνατή βάσει νέας κοινής δήλωσης των γονέων ή, ελλείψει συμφωνίας αυτών, βάσει δικαστικής αποφάσεως (άρθρο 1512 Αστικού Κώδικα).

Εν όψει των ανωτέρω, ο Συνήγορος του Πολίτη απευθύνθηκε στο Ληξιαρχείο Καρδίτσας, ζητώντας τις απόψεις του ως προς την επίμαχη ληξιαρχική εγγραφή, τον τρόπο με τον οποίο κατέστη δυνατή (αν, δηλαδή, προηγήθηκε έλεγχος συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 25 ν. 344/76 ή μόνον εκείνων του άρθρου 26), τη νομική της φύση (αν, δηλαδή, αποτελεί τετελεσμένη «*ονοματοδοσία*» με την έννοια του νόμου) και τις συνακόλουθες δυνατότητες μεταβολής της. Απαντώντας, το Ληξιαρχείο (έγγραφο από 9.2.2006) διαβεβαίωσε ότι «*η επίμαχη ληξιαρχική εγγραφή έγινε βάσει του άρθρου 26 του Ν. 344/1976 ως καταχώριση βαπτίσεως και δεν έχει το χαρακτήρα της τετελεσμένης ονοματοδοσίας του άρθρου 25 του Ν. 344/1976*». Από την τελευταία αυτή απάντηση προκύπτει, κατ' αρχήν, η ευπρόσδεκτη πληροφορία, ότι η ίδια η καθ' ύλην αρμόδια υπηρεσία (ήτοι το Ληξιαρχείο Καρδίτσας) συμφώνησε πως ο γιός της κ. *** στερείται ονόματος. Πράγματι, αφ' ης στιγμής η εν λόγω υπηρεσία δεν προέβη σε έλεγχο συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 25 ν. 344/76 (ιδιαίτερα ως προς τη συνδρομή της βούλησης αμφοτέρων των γονέων), δεσμεύεται ότι θα δεχθεί ενδεχόμενη κανονική δήλωση ονοματοδοσίας ως αρχική εγγραφή και όχι ως διόρθωση (συνεπώς δεν θα αξιώσει δικαστική απόφαση). Κοινοποιώντας το ανωτέρω έγγραφο στην ενδιαφερόμενη, ο Συνήγορος του Πολίτη της κατέστησε γνωστή την εξέλιξη αυτή και της συνέστησε να επιχειρήσει συνεννόηση με τον πρώην σύζυγό της, προκειμένου να υποβληθεί κοινή δήλωση ονοματοδοσίας. Αν, βέβαια, δεν παραστεί δυνατή η συνεννόηση αυτή, τότε θα είναι αναπόφευκτη η δικαστική οδός κατ' άρθρο 1512 Αστικού Κώδικα.

Ωστόσο, η έκβαση της συγκεκριμένης υπόθεσης δεν αναιρεί τη διαπίστωση ευρύτερου προβλήματος. Ο τρόπος εγγραφής των κατ' άρθρο 26 ν. 344/76 «*δηλώσεων βάπτισης*», ακόμη περισσότερο δε η αποδοχή «*δηλώσεων βάπτισης*», εκ μέρους του Ληξιαρχείου, χωρίς ταυτόχρονη υπόμνηση, προς τον δηλούντα γονέα, της εκκρεμούς έννομης υποχρέωσής του για ξεχωριστή (και κοινή με τον έτερο γονέα) «*δήλωση ονοματοδοσίας*» κατ' άρθρο 26 ν. 344/76, παρέχουν πρόσφορο έδαφος για δημιουργία και διαιώνιση **νομικής πλάνης περί ταύτισης των δύο αυτών πράξεων**. Το ενδεχόμενο αυτό δεν στερείται σοβαρών πρακτικών συνεπειών, καθ' όσον, **ελλείψει κανονικής**

ονοματοδοσίας, η εγγραφή βάπτισης στο περιθώριο της ληξιαρχικής πράξης γέννησης είναι πιθανό να παρασύρει τους ενδιαφερομένους και τις εμπλεκόμενες υπηρεσίες στην εντύπωση ότι η ονοματοδοσία είναι περιττή ακόμη και όταν η βάπτισή έγινε με δήλωση μόνον ενός εκ των γονέων. Ο κίνδυνος αυτός παρίσταται ιδιαίτερα έντονος σε περιπτώσεις υπηρεσιών αρμόδιων για άλλες επίσημες εγγραφές (δημοτολόγιο, μητρώο αρρένων, στρατολογικοί πίνακες, αρχείο δελτίων αστυνομικής ταυτότητας κ.ο.κ.), καθ' όσον ενδεχόμενη εσφαλμένη αποδοχή και μεταγραφή του «βαπτιστικού» ονόματος ως κανονικού, αν και εγγενώς παράνομη λόγω έλλειψης συναίνεσης ενός εκ των γονέων, γεννά έννομες συνέπειες και παρίσταται δυσχερώς αναστρέψιμη.

Γ. Διευκρινίσεις και οδηγίες προς τα Ληξιαρχεία:
έγγραφο Υπουργείου Εσωτερικών (Διεύθυνση Αστ. & Δημ. Κατάστασης)
υπ' αρ. πρωτ. Φ.104770/22433/24.10.2006

«Η ονοματοδοσία αποτελεί την αποκλειστική διαδικασία κτήσης ονόματος νεογνού το οποίο καταχωρίζεται στη ληξιαρχική πράξη γεννήσεως ύστερα από δήλωση των γονέων του που ασκούν τη γονική μέριμνα ή του ενός απ' αυτούς εφόσον έχει έγγραφη εξουσιοδότηση του άλλου, θεωρημένη για το γνήσιο της υπογραφής. Αν ο ένας από τους γονείς δεν υπάρχει ή δεν έχει τη γονική μέριμνα, η δήλωση του ονόματος γίνεται από τον άλλο γονέα.

Η βάπτισή καταχωρίζεται στο περιθώριο της ληξιαρχικής πράξεως γέννησης, περιλαμβάνει τα στοιχεία που περιγράφονται στην παρ. 3 του άρθρου 26 ν. 344/76 και δηλώνεται από τους υποχρέους, όπως καθορίζονται στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου.

Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει αβίαστα ότι οι δύο ανωτέρω περιγραφόμενες πράξεις είναι ξέχωρες μεταξύ τους και η μεν ονοματοδοσία έχει σαν αποτέλεσμα την κτήση ονόματος, η δε βάπτισή, κατά πάγια νομολογία, την κτήση θρησκευάτος και δεν επιδρά καθόλου στο ήδη δηλωθέν ή ταυτόχρονα δηλούμενο όνομα.

Συνεπώς μία δήλωση βάπτισης δεν μπορεί να εκληφθεί και σαν δήλωση ονοματοδοσίας αν δεν γίνεται με τους όρους του άρθρου 25 του ν. 344/76, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 15 ν. 1438/84, δηλαδή αν δεν γίνεται και από τους δύο γονείς ή αν δεν συνοδεύεται από εξουσιοδότηση του απόντος γονέως».